

Postrehy k judikatúre
ohľadom zákona č.211/2000
o slobode informácií

Peter Wilfling

VIA IURIS

2 kontroverzné otázky:

- Čo je informácia?
- Ktoré informácie má povinná osoba k dispozícii?

Príklad z praxe:

- Mesto Pezinok bolo požiadané o informácie o **udelení dotácií do oblasti športu z rezervy primátora** – za roky 2011 až 2015 – a to prijímateľov dotácií, výšky dotácií, účel dotácií a dátumy úhrady dotácií.
- Výška rezervy primátora na dotácie v oblasti športu za roky 2011 až 2015 je **22 925 eur**.

Odpoveď mesta Pezinok:

Mesto Pezinok **odmietlo sprístupniť** požadované informácie s odkazom na „konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu SR“.

- **Z rozhodnutia mesta Pezinok:**

„ Konkrétne v rozhodnutí **2 Sžo 190/2008** Najvyšší súd judikoval, že informáciou v zmysle zákona o slobodnom prístupe k informáciám nie je štatistické spracovanie údajov podľa požiadaviek toho, kto o informácie žiada. V odôvodnení Najvyšší súd uviedol:

Zo znenia zákona o informáciách však **nemožno vyvodzovať, že informáciou je aj poskytovanie obsahu spisov**, prípadne že informáciou by malo byť (štatistické) spracovanie údajov zo stoviek spisov podľa požiadaviek, resp. pokynov toho, kto o poskytnutie informácie žiada. Takisto **nevyplýva zo zákona o informáciách jeho využívanie na získanie takých informácií, ktoré by následne žiadateľ (resp. iné subjekty) využil, napr. pri svojej podnikateľskej činnosti alebo inak na získanie majetkového alebo iného prospechu, ani možnosť (tretích osôb) získania napríklad rôznych dokumentov o právnych úkonoch, ktoré sú súhrnom množstva údajov či dohôd a postupov rozličného charakteru, požívajúcich rôznu právnu ochranu.**

Rovnako z neho nevyplýva povinnosť, ktorá by povinnému subjektu ukladala povinnosť získať, vyžadovať, zhromažďovať, vyhodnocovať, vyhľadávať alebo dokonca spracovávať materiály, požadované žalobcom ako žiadateľom o informáciu, ak sa v ich originálnej podobe v jeho dokumentácii nenachádzajú.

Rovnako zo zákona o informáciách nevyplýva, že by povinné osoby museli vykonávať na žiadosť oprávnených osôb také úkony, ktoré nesmerujú k výkonu ich právomoci, alebo realizovať šetrenia, či kontrolnú alebo vyhodnocovaciu činnosť na požiadanie oprávnených osôb. Oprávnené osoby môžu požadovať len informácie o takých im neznámych skutočnostiach, ktoré má povinná osoba k dispozícii, a ktoré je povinná na žiadosť poskytnúť. **Rozširujúci výklad, podľa ktorého by povinná osoba musela spracovávať údaje do inej formy, ako je tá, v ktorej sa nachádzajú, alebo poskytovať oprávnenej osobe kompletne podklady, ktoré má k dispozícii, by žiadosť o poskytnutie informácie v skutočnosti zmenil na pokyn nadriadeného, čo nebolo a nie je účelom zákona o informáciách.**

- **Rozsudok Najvyššieho súdu 5 Sži 3/2011**

V1

„Zo znenia zákona nemožno vyvodiť, že informáciou je aj poskytovanie obsahu spisu alebo rôznych dokumentov a ich kópií o právnych úkonoch (kúpne či iné zmluvy) , ktoré sú súhrnom množstva údajov a ujednaní rôznej povahy, používajúcich rôznu ochranu, a to tretím osobám, ktoré nie sú účastníkmi konania ani subjektmi právnych vzťahov založených uvedenými úkonmi (nie sú zmluvnými stranami) .

Zo znenia zákona o informáciách nemožno vyvodzovať ani to, že informáciou by malo byť spracovanie údajov podľa požiadaviek, resp. pokynov toho, kto o poskytnutie informácie žiada. **Takisto nevyplýva zo zákona o informáciách možnosť (tretích osôb) získania napríklad rôznych dokumentov o právnych úkonoch, ktoré sú súhrnom množstva údajov, či dohôd a postupov rozličného charakteru, používajúcich rôznu právnu ochranu.**

Snímka 7

V1

ViaIuris; 18.01.2017

Rovnako z neho **nevyplýva povinnosť, ktorá by povinnému subjektu ukladala povinnosť získať, vyžadovať, zhromažďovať, vyhodnocovať, vyhľadávať alebo dokonca spracovávať materiály**, požadované žalobcom ako žiadateľom o informáciu, **ak sa v ich originálnej podobe v jeho dokumentácii nenachádzajú.**

Rovnako zo zákona o informáciách nevyplýva, že by povinné osoby museli vykonávať na žiadosť oprávnených osôb také úkony, ktoré nesmerujú k výkonu ich právomoci, alebo realizovať šetrenia, či kontrolnú alebo vyhodnocovaciu činnosť na požiadanie oprávnených osôb.

Rozširujúci **výklad, podľa ktorého by povinná osoba musela spracovávať údaje do inej formy, ako je tá, v ktorej sa nachádzajú, alebo poskytovať oprávnenej osobe kompletne podklady, ktoré má k dispozícii, by žiadosť o poskytnutie informácie v skutočnosti zmenil na pokyn nadriadeného, čo nebolo a nie je účelom zákona o informáciách.**

Žiadosť o poskytnutie informácie má za cieľ sprístupniť verejnosti jej neznáme údaje vo veciach verejných bez toho, aby sa žiadosť stala pokynom na výkon určitých činností alebo postupu povinnej osoby. Mala by sa tým výkonná aj riadiaca funkcia nadriadených, kontrolných alebo dozor vykonávajúcich orgánov a do výkonu verejnej správy by zasahovali subjekty, ktoré za jej činnosť nezodpovedajú a ani ju nevykonávajú.“

- **Ústavný súd SR v náleze I. ÚS 236/2006**

*„Hospodárenie s verejnými financiami a štátnym, resp. obecným majetkom zakladá **verejný záujem na transparentnosti fungovania takéhoto subjektu kvôli možnosti verejnej kontroly zo strany občanov a posilneniu dôvery občanov v zákonné nakladanie s verejnými prostriedkami a majetkom.**“*

Rozsudok ESĽP

Österreichische Vereinigung zur Erhaltung, Stärkung und Schaffung eines wirtschaftlich gesunden land- und forstwirtschaftlichen Grundbesitzes v. **Austria**

z 28. novembra 2013

- žiadosť o poskytnutie **kópií 580 úradných rozhodnutí** o prevodoch poľnohospodárskej a lesnej pôdy v Rakúsku za roky 2000 až 2005

- argumenty rakúskeho Ústavného súdu:

„17. As to the applicant association’s argument that the Commission’s decision was arbitrary as it had failed to provide reasons, the Constitutional Court referred to the explanatory report on the Information Act and endorsed the Commission’s view **that the applicant association’s request was not merely a question of obtaining information about one or more specific issues, but would require the Commission to compile – of its own motion – all decisions issued over a period of some years, to anonymise them, and to send paper copies thereof to the applicant association.** The Commission had therefore rightly taken the view that **the applicant association’s request did not fall within the scope of section 1 of the Information Act.**

Moreover, the Commission had also dealt with the merits of the request in that it had concluded that **the provision of information could be refused** pursuant to section 3(1) subparagraph (c) of the Information Act **as it would require investigations, calculations or preparations considerably impinging on the fulfilment of its other tasks.**“

- **Argumentácia rakúskej vlády:**

„Government asserted that such interference had been justified. They pointed out in particular that it served legitimate aims: it protected the rights of others – namely their interest in non-disclosure of the contents of proceedings affecting them personally, which might for instance include personal data concerning the location and price of land that had been purchased – and prevented the disclosure of confidential information. Moreover, it served to preserve the **proper functioning of the authority concerned**. Had the applicant association’s request been granted, compliance with **it would have required substantial resources to anonymise numerous decisions issued over a number of years and would thus have jeopardised the fulfillment of the Commission’s main tasks.**“

- **Z rozhodnutia ESLP:**

„43. Both the Commission and the Constitutional Court relied on a two-fold argument.

Firstly, they considered that the applicant association's **request did not fall within the scope of the Information Act.**

Secondly, they argued that, even if it did, the request could be refused on the grounds that its fulfilment **would require substantial resources which would jeopardise the fulfilment of the Commission's other tasks.**

The Constitutional Court noted in particular that the applicant association's **request was not concerned with obtaining information on one or more specific issues but would have required the Commission to compile, of its own motion, all decisions issued over a period of some years, to anonymise them and to send paper copies thereof to the applicant association.** The Government also relied on this line of argument.“

Záver rozhodnutia ESĽP: porušenie práva na informácie podľa čl. 10

„45. The Court notes that the applicant association, by requesting anonymised copies of the Commission’s decisions, accepted that the **decisions at issue contained personal data which would have to be removed before the decisions could be made available.** It also understood that **the production and mailing of the requested copies involved a certain cost, which it proposed to reimburse.** Nevertheless, the applicant association’s request met with an unconditional refusal.

46. **Given that the Commission is a public authority deciding disputes over “civil rights”** within the meaning of Article 6 of the Convention (see, *Eisenstecken v. Austria*, no. 29477/95, § 20, ECHR 2000-X, with further references), **which are, moreover, of considerable public interest,** the **Court finds it striking that none of the Commission’s decisions was published, whether in an electronic database or in any other form. Consequently, much of the anticipated difficulty referred to by the Commission as a reason for its refusal to provide the applicant association with copies of numerous decisions given over a lengthy period was generated by its own choice not to publish any of its decisions.** In this context the Court notes the applicant association’s submission - which has not been disputed by the Government - that it receives anonymised copies of decisions from all other Regional Real Property Commissions without any particular difficulties.

47. In sum, the Court finds that **the reasons relied on by the domestic authorities in refusing the applicant association's request for access to the Commission's decisions - though "relevant" - were not "sufficient"**. While it is not for the Court to establish in which manner the Commission could and should have granted the applicant association access to its decisions, it finds that a **complete refusal to give it access to any of its decisions was disproportionate**. The Commission, which, by its own choice, held an information monopoly in respect of its decisions, thus made it impossible for the applicant association to carry out its research in respect of one of the nine Austrian *Länder*, namely Tyrol, and to participate in a meaningful manner in the legislative process concerning amendments of real property transaction law in Tyrol. The Court therefore concludes that the interference with the applicant association's right to freedom of expression cannot be regarded as having been necessary in a democratic society.

48. There has accordingly been a violation of Article 10 of the Convention."

- **Návrhy na riešenie:**

- Môžu nastať dva prípady vytvárania novej informácie povinnou osobou.
- a) **vytvorenie úplne novej informácie**. Môže ísť napríklad o situácie, keď žiadatelia požadujú od povinných osôb vypracovanie rozborov, analýz, referátov, poskytnutie odborných alebo politických stanovísk, prognóz, výkladov právnych predpisov alebo keď posielajú povinnej osobe dotazy na subjektívne názory predstaviteľov povinnej osoby na určitý problém, pričom povinná osoba nemá takéto dokumenty alebo informácie vôbec vytvorené (spracované). Ak však povinná osoba má vyššie uvedené informácie (dokumenty) už spracované v podobe požadovanej žiadateľom a teda ich má v momente podania žiadosti k dispozícii, nemôže ich sprístupnenie odmietnuť.
- b) vytvorením novej informácie môže byť aj **určitý kvalifikovaný spôsob spracovania informácií**, ktoré sa už u povinnej osoby nachádzajú, a v dôsledku ktorého vzniká kvalitatívne nová informácia.

- ***„Zde pak může být obtížné rozlišit, do jaké míry se ještě jedná o zpracování odpovědi na žádost, t.j. o vyhledání (shromáždění) požadovaných informací a jejich uzpůsobení pro poskytnutí žadateli a kdy již půjde o vytvoření nové informace. Rozlišení obou kategorií nemůže spočívat v pracnosti či době, která by byla potřebná při přípravu odpovědi na žádost (shromáždění informací), neboť tyto faktory zákon o svobodném přístupu k informacím zohledňuje institutem mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací (§ 17 odst. 1), resp. možností prodloužit lhůtu pro poskytnutí informace (§ 14 odst. 7). Rozlišení obou kategorií tudíž musí být hledáno v míře „intelektuální náročnosti“ činnosti, která by byla nutná pro přípravu odpovědi na žádost. Jinak řečeno o vytváření nové informace půjde pouze tehdy, jestliže k vytvoření odpovědi na žádost nestačí pouhé mechanické vyhledání a shromáždění údajů, které má povinný subjekt k dispozici a které jsou žadatelem poptávány, ale jestliže je nezbytné s těmito údaji provádět další zpracování nad rámec prostého „vtělení“ do odpovědi na žádost.“***
(FUREK, A. – ROTHANZL, L.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. Praha: Linde Praha a.s., 2010, s. 60 - 61.)

*„Typicky se tento rozdíl projeví v souvislosti s dotazy na výsledky určitých řízení týkajících se povinného subjektu nebo jím prováděných (např. v kolika případech udělil povinný subjekt pokutu za spáchaní určitého přestupku v daném roce), případe v souvislosti se žádostmi o sdělení základních informací týkajících se těchto řízení (např. informace o tom, jaká byla výše jednotlivých udělených pokut). **Za předpokladu, že půjde o pouhé mechanické shromáždění dat z jednotlivých spisů, pak se nebude jednat o vytvoření nové informace ... protože zde dochází jen k formálnímu zpracování (shromáždění) informací existujících (jedná se o prosté zpracování odpovědi na žádost)...**“*

(FUREK, A. – ROTHANZL, L.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. Praha: Linde Praha a.s., 2010, s. 61.

„Pokud by vyhovění tomuto požadavku znamenalo nejen mechanické vynětí určitých informací, ale i jejich kvalifikované zpracování, jednalo by se o vytváření nové informace...

Jestliže by však při vyhovění požadavku na vyjmutí informace z určitého celku nebylo třeba s těmito informacemi dále nakládat (vyjma prostého uzpůsobení při zpracování odpovědi na žádost), pak se nejedná o vytváření nové informace...“

(FUREK, A. – ROTHANZL, L.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. Praha: Linde Praha a.s., 2010, s. 134 - 135.)

Zneužívanie práva na informácie

Žiadosť Transparency International vo veci kauzy „Predsedníctvo Slovenskej republiky v Rade EÚ“ na ktorú upozornila zamestnankyňa MZV Zuzana Hlávková

Znenie žiadosti:

- **Bod 3. zápisnice prípadne iné interné dokumenty týkajúce sa rokovaní odboru** pre komunikáciu a prezentáciu, ktoré sa konali v období od 1.10.2015 do 4.3.2016, na ktorých sa zúčastnili Zuzana Ťapáková a Zuzana Hlávková, a predmetom ktorých boli otázky týkajúce sa koncertov, kultúrnej prezentácie a mediálnej prezentácie SK PRESS.
- **Bod 4. pokiaľ MZVaEZ nemá k dispozícii požadované dokumenty v zmysle bodu 3 tejto žiadosti, tak žiadame sprístupnenie informácie o počte účastníkov, ich menách a záveroch rokovaní** popísaných v bode 3 tejto žiadosti.

- **Z rozhodnutia MZV o nesprístupnení informácií:**

„...ministerstvu nevyplýva z ustanovení zákona o slobode informácií ani povinnosť vytvárať nové zoznamy informácií o počte účastníkov, ich menách a záveroch z vyššie uvedených rokovaní, keďže v súčasnosti nemá predmetné informácie k dispozícii. (...) Máme za to, že **predmetná žiadosť žiadateľa vykazuje znaky informačného filibusteringu, teda obštrukčnej metódy, pri ktorej nie je dôležitý obsah žiadosti, ale zahltenie a zamestnanie orgánu verejnej správy činnosťou na spracovaní informácie pre žiadateľa. Žiadateľ žiada všetky informácie, v akejkolvek forme, nevynímajúc interné dokumenty vrátane poštovej a emailovej komunikácie, pričom ministerstvo nie je povinné selektovať a zhromažďovať informácie požadovaného rozsahu. Zároveň poukazujeme na skutočnosť, že nešlo o jedinú žiadosť zo strany žiadateľa takéhoto typu v krátkom časovom intervale, čo výrazne ovplyvňuje schopnosť ministerstva plniť základné činnosti a úlohy ustanovené právnymi predpismi (3 Sži 4/2014).**“

Prof. Košičiarová: (in: Dobrovodský, R. – Košičiarová, S.: Právo na informácie. Spolok Slovákov v Poľsku, 2015, s. 22)

„Problematickým sa môže pre povinnú osobu javiť právne vyhodnotenie toho, či možno podanú žiadosť považovať za prejav informačného filibusteringu. Domnievame sa, že len **samotný objem informácií požadovaných oprávnenou osobou nemôže postačovať pre vyvodenie záveru, že ide o prejav zneužitia práva na informácie.** Výnimkou by mohla byť iba situácia, ak by predmetom žiadosti bolo také množstvo požadovaných informácií, z ktorého by bolo vopred zjavne zrejmé, že ich povinná osoba nebude (ani pri všetkom vynaloženom úsilí, ktoré možno od nej za daných organizačných a technických podmienok oprávnene očakávať) spôsobilá poskytnúť žiadateľovi v zákonom stanovenej lehote, a to ani po jej predĺžení. **Ani táto skutočnosť by však nemusela vždy viesť k záveru, že podanie žiadateľa sledovalo informačný filibustering.**

Množstvo požadovaných informácií by sa malo posúdiť kumulatívne, spolu s prihliadnutím na frekvenciu už podaných žiadostí žiadateľa. V prípade informačného filibusteringu by správanie žiadateľa malo byť neprimerané obvyklému správaniu iných žiadateľov v porovnateľných prípadoch. Ak sú naplnené obe podmienky a vybavovanie žiadosti by súčasne malo mať preukázateľne za dôsledok značné sťaženie činnosti povinnej osoby, možno hovoriť o informačnom filibusteringu.

Napriek tomu právne vyhodnotenie situácie by sa muselo odvíjať od prípadu k prípadu. Vždy sa bude vyžadovať podrobné a presvedčivé odôvodnenie zo strany povinnej osoby vo vydanom rozhodnutí, ktoré by, samozrejme, bolo preskúmateľné súdom.“

• **Zužovanie rozsahu požadovaných informácií**

Žiadosť podaná Mestu Martin:

„Dňa 28.4.2016 bola Mestskému úradu v Martine doručená žiadosť o poskytnutie informácií žiadateľa... v ktorej požadoval sprístupnenie nasledovných informácií:

- zápisníc alebo akýchkoľvek písomných výstupov inventarizačných komisií alebo iných inventarizačných orgánov mesta Martin alebo mestského úradu Martin za roky 2007 až 2016

- zápisníc alebo akýchkoľvek písomných výstupov likvidačných komisií alebo iných orgánov mesta Martin alebo mestského úradu Martin, ktoré majú v kompetencii likvidačné procesy majetku mesta Martin za roky 2007 až 2016 (...)“

Rozhodnutie Mestského úradu v Martine

„Z vyššie uvedených rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že hoci povinná osoba má k dispozícii požadované informácie, tieto sa netýkajú jej rozhodovacej právomoci v oblasti verejného práva, ale ide o informácie prevádzkovej povahy a tieto nespádajú pod režim sprístupňovania informácií podľa zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám.“

• Rozsudok Najvyššieho súdu SR 3 Sži 5/2013

žiadosť o informácie o dochádzke zamestnancov na Štatistickom úrade

„Podľa § 26 zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov Štatistický úrad Slovenskej republiky je ústredným orgánom štátnej správy pre oblasť štátnej štatistiky. Žiadaná informácia sa netýka štátnej štatistiky, ale **má prevádzkovo pracovný charakter a týka sa vnútornej činnosti organizácie bez priameho dopadu vo vzťahu k verejnosti.** (...)

Z ustanovenia § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. vyplýva, že povinné osoby majú informačnú povinnosť v právnom režime tohto zákona v rozsahu zverených úsekov štátnej správy, samosprávy, alebo zákonom prenesenej verejnej správy. Záverečná formulácia v § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. túto priamu súvislosť potvrdzuje.

V oblasti prevádzkovej, vnútornej činnosti orgánov verejnej správy senát nezistil právny základ na poskytnutie informácie v režime zákona č. 211/2000 Z.z.

Senát dospel k záveru, že princíp dobrej verejnej správy vyžaduje, aby orgány verejnej správy riadne a včas plnili zákonom uloženú informačnú povinnosť. Napríklad žalovaný na úseku štatistiky. (...) Ak má informácia pôvod v oblasti verejnej správy, v ktorej povinná osoba vykonáva rozhodovaciu činnosť, implicitne, charakterom informácie je daný aj právny záujem na jej poskytnutí. (...) Vzhľadom na uvedené východiská senát dospel k záveru, že súhrnná evidencia dochádzky zamestnancov je prevádzkovou informáciou žalovaného, ktorú nemožno subsumovať pod povinnosť podľa § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z.

Senát si je vedomý toho, že extenzívnym výkladom zákona č. 211/2000 Z.z. by bolo možné rozšíriť informačnú povinnosť povinných osôb na akýkoľvek údaj, ktorý majú k dispozícii. V tom prípade však dochádza k výraznému narušeniu princípu dobrej verejnej správy.“

- **Avšak z nálezu Ústavného súdu vyplýva opačný záver:**
- **Ústavný súd SR v náleze sp.zn. I. ÚS 236/2006**
- „Ďalej treba konštatovať, že všetky povinné osoby vyplývajúce z ustanovenia § 2 ods. 1, 2 a 3 zákona o slobode informácií majú v zásade *ratione materiae* **plnú informačnú povinnosť v rozsahu svojej činnosti. Jedinou výnimkou sú právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy podľa § 2 ods. 1 zákona o slobode informácií, pretože rozsah informačnej povinnosti týchto subjektov je *ratione materiae* vymedzený tak, že sa týka iba ich rozhodovacej činnosti, nie teda celej činnosti. (...)**
- Z dosiaľ uvedenej analýzy možno dospieť k záveru, že plná informačná povinnosť voči každému je z hľadiska čl. 26 ods. 4 ústavy namieste buď vtedy, keď ide o subjekt, ktorý hospodári s verejnými financiami, resp. nakladá s majetkom štátu alebo obcí, alebo vtedy, ak ide o subjekt, ktorý bol kreovaný zákonom alebo na základe zákona, ktorý patrí do oblasti verejného práva. V týchto prípadoch je daný verejný záujem na plnej informačnej povinnosti, ktorý potláča do úzadia prípadný záujem týchto subjektov na ochrane ich práv a slobôd. Ochrana práv a slobôd subjektu, ktorý má informačnú povinnosť, by totiž inak mohla byť legitímnym dôvodom na obmedzenie práva každého na informácie podľa čl. 26 ods. 4 ústavy. **Hospodárenie s verejnými financiami a štátnym, resp. obecným majetkom zakladá verejný záujem na transparentnosti fungovania takéhoto subjektu kvôli možnosti verejnej kontroly zo strany občanov a posilneniu dôvery občanov v zákonné nakladanie s verejnými prostriedkami a majetkom.**

Dôsledky zúženia informačnej povinnosti v zmysle **rozsudku Najvyššieho súdu SR 3 Sži 5/2013**

- vylúčenie podstatného množstva informácií spod pôsobnosti zákona 211/2000
- utajenie informácií o hospodárení štátnych orgánov
- obmedzenie verejnej kontroly iba na rozhodovaciu činnosť v oblasti verejnej správy
- rozpočtové a príspevkové organizácie (povinné osoby podľa § 2 ods. 2) by mali rozsiahlejšiu informačnú povinnosť ako štátne orgány.

§ 5a zákona 211/2000

(4) Ustanovenie povinne zverejňovanej zmluvy, ktoré obsahuje informáciu, **ktorá sa podľa tohto zákona nesprístupňuje**, sa nezverejňuje.

- **Fiktívne rozhodnutie vs. písomné rozhodnutie**

Rozsudok Najvyššieho súdu SR 5 Sži 24/2012

„...ak rozhodnutie o žiadosti o informáciu bolo vydané, „fiktívne rozhodnutie“ sa stáva bezpredmetným.“

Rozsudok Najvyššieho správného súdu České republiky 6 A 118/2000

„Uvedené negativní fiktivní rozhodnutí má za následek, že věc je rozhodnutá (res iudicata) a řízení o ní je skončeno. S ohledem na zákaz dvojího projednání téže věci pak po právní moci negativního fiktivního rozhodnutí nemohla předsedkyně Státního úřadu pro jadernou bezpečnost znovu o rozkladu žalobce rozhodnout napadeným rozhodnutím. Pokud tak rozhodla, nastala v daném případě situace, že o jedné a téže věci ohledně týchž subjektů bylo rozhodnuto dvakrát, takže napadené rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost.“

- **nové Rozhodnutie Veľkej komory ESĽP:
osobné údaje vs. právo na informácie**

Magyar Helsinki Bizottság v. Hungary

„194. In the present case, the information requested consisted of the **names of public defenders and the number of times they had been appointed to act as counsel in certain jurisdictions**. For the Court, the request for **these names, although they constituted personal data, related predominantly to the conduct of professional activities in the context of public proceedings**. In this sense, **public defenders' professional activities cannot be considered to be a private matter**. Moreover, the information sought did not relate to the public defenders' actions or decisions in connection with the carrying out of their tasks as legal representatives or consultations with their clients. The Government have not demonstrated that disclosure of the information requested for the specific purposes of the applicant's inquiry could have affected the public defenders' enjoyment of their right to respect for private life within the meaning of Article 8 of the Convention.

195. The Court also finds that the disclosure of public defenders' names and the number of their respective appointments would not have subjected them to exposure to a degree surpassing that which they could possibly have foreseen when registering as public defenders (compare and contrast *Peck v. the United Kingdom*, no. 44647/98, § 62, ECHR 2003-I). There is no reason to assume that information about the names of public defenders and their appointments could not be known to the public through other means, such as information contained in lists of legal-aid providers, court hearing schedules and public court hearings, although it is clear that it was not collated at the moment of the survey. (...) There has accordingly been a violation of Article 10 of the Convention.

- 198. Having regard to the considerations in paragraphs 194-196, the Court does not find that the privacy rights of the public defenders would have been negatively affected had the applicant NGO's request for the information been granted. **Although the information request admittedly concerned personal data, it did not involve information outside the public domain.** As already mentioned above, it consisted only of information of a statistical nature about the number of times the individuals in question had been appointed to represent defendants in public criminal proceedings within the framework of the publicly funded national legal-aid scheme.
- 199. **The relevant Hungarian law, as interpreted by the competent domestic courts, excluded any meaningful assessment of the applicant's freedom-of-expression rights under Article 10 of the Convention,** in a situation where any restrictions on the applicant NGO's proposed publication – which was intended to contribute to a debate on a matter of general interest – would have required the utmost scrutiny.“